Hij betreurde het echter, dat hij dien morgen genoodzaakt geweest was, zijn bediende Rodenard te ontslaan, omdat hij dezen betrapt had, dat hij aan het spionneeren was. Hoe weinig belangrijk dit feit was, voor den pessimistisch gestemden Simon was het genoeg om diens achterdocht te wekken. Het leek hem lang niet onmogelijk dat Gilbert door deze daad aan den gewetenloozen Brutus een wapen in de hand gegeven had. Wat verhinderde dien Rodenard alle soorten valsche beschuldigingen te zweren tegen zijn vroegeren meester? In die dagen werd verdachtmaking op den voet gevolgd door een aanklacht tegen de veiligheid van den Staat. Bewijzen werden weinig, soms in 't geheel niet gevraagd.

Hij hield zijn argwaan nochtans voor zich, omdat hij geen schaduw wilde werpen op de luchthartige vreugde van zijn vriend André en diens jonge bruid.

Dat zijn voorgevoelens niet ongegrond waren geweest, bleek echter uit hetgeen dien avond laat in het huis voorviel. Nauwelijks waren de bewoners ter ruste gegaan of ze werden opgeschrikt door een luid geklop op de voordeur. De oude Gilbert stond haastig op bevende en met duizend vreezen in 't hart, want een samenzweerder zijnde, was zijn geweten niet gerust. In zijn kamerjas en met de slaapmuts op, ging hij naar beneden om de oorzaak van het nachtelijk rumoer te onderzoeken.

Nauwelijks had hij de deur ontsloten, of ze werd door een krachtige hand ruw opengeworpen en een woeste klant met de Jacobijnenmuts (dat vreeselijk symbool van bloeddorstig patriottisme) trad het huis binnen, gevolgd door twee anderen. Een droeg een lantaarn, die hij omhoog hield, zoodat het licht op Gilbert's gelaat viel. Het was Rodenard — de weggejaagde bediende van Gilbert.

„Ben jij die gemeene verrader Gilbert!" schreeuwde de kerel met de roode muts.

Het hart klopte den ouden man in de keel. Hij was verraden! Desniettegenstaande, uit een instinctmatige zucht naar zelfbehoud, antwoordde hij kalm:

„Ik ben burger Gilbert, maar ik ben geen verrader. Wie ben jij en wat moet jij hier op dit uur!"

„De dienst van de natie kent geen uren; daarvoor is het steeds tijd!" was het hoogmoedige antwoord. En in ruwe taal vol beleedigingen vertelde de patriot aan Gilbert dat aan 't Comité de Salut Public ter oore gekomen was, dat hij een verrader en in correspondentie was met de gehate aristocraten, en dat zij gekomen waren om de deur van zekere alkoof, alwaar de bezwarende documenten verborgen waren, te verzegelen.

Een siddering voer den ouden samenzweerder door de leden, nochtans betuigde hij dat het een vergissing moest zijn.

„Ken je dezen man?" vroeg de patriot eensklaps op Rodenard wijzende.

Gilbert lichtte den kandelaar op, zoodat het licht op het valsche gelaat van den spion viel.

„Ja! Dat was mijn beambte. Ik ontsloeg hem voor oneerlijke handelingen. Als je informaties van hem komen, dan . . . ."

„Dat doen ze, burger Gilbert," viel Rodenard hem met een ruwen lach in de reden.

Toen ging hij tot zijn metgezellen voort: „Volg me en ik zal je wijzen, waar de aristocraat zijn papieren bewaart."

Gilbert's polsen sloegen koortsachtig. Zijn tong kleefde hem aan het verhemelte. Toch deed hij nog een poging om den toestand te redden.

„Halt!" riep hij, zich voor hen plaatsende. „Het is een complot om mij te berooven. Waar is uw bevelschrift?"

Een smerig papier met het zegel van den maire werd hem door den roodgemutsten patriot onder den neus geduwd. Hij deinsde terug.

„U kunt uw gang gaan, burgers!" stamelde hij en volgde de mannen de trap op.

Op de eerste verdieping aangekomen, ging Rodenard den mannen voor naar de eetkamer en vandaar naar de deur van de alkoof, waar hij wist dat de bewijzen van Gilbert's schuld verborgen waren. De sleutel stak in het slot, maar door een speling van het lot was het niet omgedraaid.

De Jacobijn bemerkte dit, doch in plaats van de deur te openen, zooals Gilbert verwacht had, deed hij de deur op slot en stak den sleutel in zijn zak. Toen een pijp lak te voorschijn halende, bevestigde hij met behulp van een grooten koperen stempel drie groote zegels dwars over de reet van de deur, aldus den deurpost en de deur met elkander verbindende.

„Ziezoo!" riep hij uit, achteruittredende en als een artist zijn werk bewonderende. „De inhoud van deze kamer is nu onder het zegel van den Staat. Beschadig het niet! Morgenochtend komen de burger afgevaardigde Danton en de burger maire ze verwijderen."

DE BEWEGING VOOR VROUWENKIESRECHT.

Door de Haagsche Afdeeling van de „Vereeniging voor Vrouwenkiesrecht" is een nieuw middel uitgedacht ter propageering harer ideeën. Zij richtte n.l. in „Pulchri Studio" een St.-Nicolaastafel in, waaraan een druk bezoek ten deel valt. *(foto „Rembrandt")*

„Vader, wat gebeurt er?" klonk plotseling een zachte stem achter hen.

De mannen keerden zich om. In de opening der deur stond een jong meisje in nachtgewaad, de lange blonde haren los over de schouders hangende. Het schoone gelaat was bleek én met verschrikte oogen staarde ze de mannen aan.

Er was iets zoo reins en onschuldigs in die verschijning, dat de ruwe kerels verlegen werden door haar tegenwoordigheid en hun ruwe tongen geen woorden konden vinden om haar weg te jagen. Terwille van zijn kind wist de oude Gilbert zijn zenuwen te bedwingen.

„Ga naar bed, Jeannette!" riep hij haar toe. „Je zult kou vatten. Er is niets gebeurd! Deze burgers zijn hier voor zaken van den Staat, waarvoor trouwe patriotten altijd gereed moeten staan. Ga naar bed, kind!"

En zij, bevreesd voor de woest uitziende mannen, gehoorzaamde hem.

Jeannette was niet de eenige, wier nachtrust verstoord was geworden. Op het portaal boven de alkoof leunden twee mannen over de trapleuning en luisterden naar het gerucht dat van beneden kwam.

André, met de voortvarendheid der jeugd, wilde naar beneden snellen, maar de voorzichtige Simon hield hem, bijna met geweld, terug. Niet dan nadat de Jacobijnen het huis verlaten hadden en de deur achter hen gesloten was, stond Simon aan André toe naar beneden te gaan. En dank zij de voorzichtigheid van Simon werd het gevaar van Gilbert en zijn huisgenooten afgewend.

Toen de woestelingen eenmaal weg waren, was de kracht van den ouden man gebroken; de kandelaar viel hem uit de bevende vingers en met een zacht gekreun viel hij bewusteloos neer. In dezen toestand werd hij gevonden door André, die hem met behulp van Simon naar boven bracht in dezelfde kamer waarheen Rodenard zijn metgezellen geleid had.

Jeannette kwam de kamer weer binnen en knielde bij den bewusteloozen ouden vader neer. Simon keek de kamer rond of hij de oorzaak kon opspeuren van deze nachtelijke tragedie. Daar bemerkte hij de gezegelde deur en een ontevreden gefluit ontsnapte zijn lippen. Hij wilde André's aandacht op de deur vestigen, toen de oude Gilbert weer bij kennis kwam.

Met een diepen zucht opende hij de oogen, keek min of meer verward om zich heen, tot hem opeens alles wat voorafgegaan was weer te binnen schoot.

„Mijn God!" kreunde hij. „Ze zullen me guillotineeren!"

„Vader, lieve vader!" smeekte Jeannette, hem vol liefde en medelijden aanziende. „Wat is er toch gebeurd?"

Met een blik van intens verdriet en zorg, zorg voor haar en verdriet over het leed dat hij haar moest aandoen, en dat op dit oogenblik al zijn eigen vrees verbande, zag hij op haar neer, terwijl hij zijn vermagerde hand op haar blonde hoofd legde.

„Wees dapper, Jeannette," mompelde hij. „Wees dapper, m'n kind! God zal je beschermen." Toen zich tot André wendende, die naast hem stond zei hij: „André, zweer dat je haar zult liefhebben en beschermen na mijn . . . . na morgen!" Met 'n stem die door de emotie hem zelf vreemd in de ooren klonk, sprak de jonge man den eed uit.

„Het is noodig," viel nu de onbehouwen Simon in, die op den achtergrond staande de groep met gefronsten blik aanzag. „Het zal noodig zijn, burger Gilbert, dat voor we je begraven, we eerst zeker weten dat je dood bent!"

Een treurige glimlach kwam op het gelaat van den ouden man.

„Ik ben reeds dood!" antwoordde hij. „Deze zegels zijn mijn doodvonnis. Ontsnappen zou krankzinnig zijn, want het huis wordt nauwkeurig bewaakt."

„Hm! Wat is er in die kamer?" vroeg Simon.

„Een bundel brieven van gevluchte aristocraten en andere documenten, genoeg om een regiment andere menschen naar de guillotine te drijven."

DE RIJKS-GROENTENVOORZIENING.

Het comité van actie der Nederlandsche Groentenhandelaren, te Rotterdam in vergadering bijeen. Dit comité is gevormd met het doel overleg te plegen met de autoriteiten, inzake de voorziening in de behoefte aan groenten gedurende de wintermaanden. *(foto „Rembrandt")*

„Wat! Als ze zoo gevaarlijk zijn, waarom vernietig je ze dan niet?" vroeg Simon koeltjes.

„Vernietigen?" hijgde Gilbert, opstaande. „Ben je gèk? De kamer heeft geen anderen ingang dan deze deur. Als de zegels verbroken worden, zullen ze me guillotineeren."

„En als de zegels *niet* verbroken worden, doen ze het ook, dus . . . ."

Hij hield op. Jeannette viel in zwijm.

„Dat is jouw werk, Simon!" riep André verstoord uit, terwijl hij op het bewustelooze meisje toeliep. „Waarom praat je toch zoo ongevoelig?"

Simon schudde zijn breede schouders en zonder op zijns vriends uitval te antwoorden, keerde hij zich tot Gilbert en vroeg hem alle bijzonderheden omtrent het bezoek der drie mannen. Toen hij alles vernomen had, dacht hij een oogenblik na.

„Hoe groot is die alkoof?" vroeg hij eindelijk.

„Ongeveer de helft van deze kamer!"

„Zóó groot! Uitstekend! Je zegt, de deur was niet op slot?"

„Ja, door een nalatigheid van mij, misschien ten gevolge van het wegzenden van Rodenard, was de deur ongesloten gebleven!"

„Ze draaiden den sleutel om zonder in het vertrek te kijken?"

„Ja!"

„Stommelingen!" bromde Simon. „Maar wat kan de Co[illegible]rentie verwachten als het zulke dienaars heeft? Daar is de hand der Voorzienigheid in, burger Gilbert!"

„Zie je een weg?" vroeg de oude man, bevende van hoop en vrees.